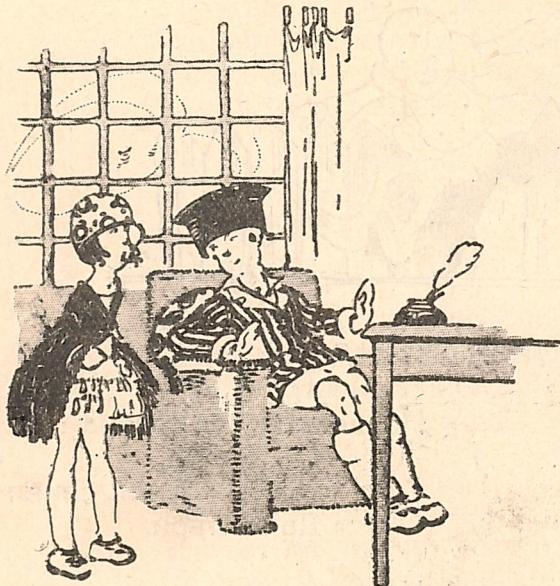

АДВОКАТЪ.

Дана. Кольо, научи ли си уроците?

Колю. Какво ще ги уча. Азъ си ги зная. Ядъ ме е, че вали дъждъ. Не може да се играе вънъ...

Дана. Искаш ли да играем тук, въ стаята?

Колю. На какво?

Дана. На адвокатъ. Ти ще си адвокатъ като татка. Седни на стола предъ масата. Азъ ще дойда да искамъ отъ тебе съветъ.

Колю. Добре. (Съда на стола).

(Дана излиза. Следъ малко чука на вратата).

Колю. Влѣзте.

Дана (влиза). Добъръ денъ, господинъ адвокате.

Колю. Добъръ денъ. Какво обичате, госпожице?

Дана. Ида за съветъ. Тая сутринъ едно момче отворило долапчето, дето си крия ценните нѣща, и задигнало единъ предметъ. Мога ли да си искамъ предмета назадъ?

Колю. Разбира се. Всъка отнета вещь трѣбва да се повърне или заплати. Какво е взело и много ли струва?

Дана. Една хартиена кесийка съ десетъ шоколадени бонбона, дето ми ги донесе чичо Петъръ. И всъки бонбонъ струва по единъ левъ...

Колю (промѣня гласа си). Лъжла! Азъ си взехъ само три бонбона...

Дана. Аха, значи, ти си ги взель. Всъка отнета вещь трѣбва да се повърне или заплати. Нали така, господинъ адвокате? Хайде, дай три левчета!

Колю (съзвезма се). Добре. Ще ги дамъ. И то още сега, като ми платишъ десетъ лева за адвокатския съветъ!

